Magazin sportul

O lecție de gimnastică de pe vremuri*)...

povestită de savantul român HENRI COANDĂ

...Atunci, în anul 1899, cînd m-am prezentat la concursul de admitere în cursul superior al liceului militar de la Iași, aveam de trecut o probă-cheie pentru dovedirea aptitudinilor fizice, pentru afirmarea curajului și a hotărîrii fiecărui candidat la aspirația de a deveni ofițer.

Nu era o temă din istoria străbunilor, din gramatica limbii materne sau din moștenirea lui Euclid. Astea veneau în rîndul următor, după cel de elevul-candidat făcea dovada altor calități : trebuia să urce sus, pe o frînghie, sus de tot, sub cupola sălii de gimnastică a liceului, și acolo, în înălțimi, să lucreze la trapez. „Vrei să fii lăsat să dovedești că ești un element studios, arată-ți mai întîi bravura" — părea să fie condiția de bază a concursului.

Ei, dar de îndată ce-am pătruns în liceu, exercițiul fizic avea să-mi rămînă bun tovarăș de fiecare zi, căci la celelalte discipline exista un orar după care se desfășurau lecțiile și nu în fiecare zi, firește, dar exercițiul fizic era prevăzut în fiecare dimineață.

La Iași, pe atunci, gimnastica propriu-zisă, ca oră de studiu, nu era socotită o dexteritate ; dimpotrivă, ea se integra între disciplinele de bază și alcătuia un program dintre cele mai complexe, la fel ca și scrima.

Lecțiile de scrimă deveneau adevărate asalturi și idealul nostru, al fiecărui elev, era să-și dovedească, la acea vîrstă a tuturor năzuințelor, vîrsta la care afirmarea virtuților fizice se înscrie printre căile aducătoare de glorie, posibilități deosebite, măestria chiar. La gimnastică și la scrimă, evidențierile erau răsplătite nu numai cu note ridicate în catalogul clasei respective, dar și cu însemne, cu cocarde, care aveau să afirme și astfel personalitatea purtătorului, să-l rupă din masa anonimă a copiilor în uniformă, cu cizme, cu egretă la chipiu...

La gimnastică, exercițiile erau pe atît de îndrăznețe, încît vehicula chiar butada în Iașii acelor vremuri, că circul Sidoly care-și avea reședința în capitala Moldovei și organiza turnee în tot restul țării, și-ar recruta protagoniștii numerelor acrobatice dintre elevii liceului militar, care lucrează machiați pentru a nu fi recunoscuți de garnizoană... Bineînțeles că era vorba de acele numere „aeriene", din cupola circului, la care muzica încetează iar spectatorilor de toate vîrstele li se întretaie respirația urmărind ceea ce se petrece acolo, în înălțimile amețitoare ale arenei. Atît de strașnic erau pregătiți de profesorul lor, Vasile Negruți, în a cărui „școală particulară de gimnastică" s-au format frații Stroici, celebrii trapeziști în lumea universală a circului. N-a fost elev care să scape prin sita acestui pasionat maestru de gimnastică fără să satisfacă anumite bareme obligatorii, între care „omul zburător" era la loc de temei. Din ce consta acest capitol al lecțiilor de gimnastică e lesne de dedus după însuși titlul exercițiului : la o înălțime de 16—17 metri, protejați însă de plasa ce era întinsă, tot de către elevi, îndrumați cu grijă de profesorul lor, pe întreaga suprafață a sălii, la șaișapte metri de podea, două trapeze la distanță de 12—15 metri unul de altul, uneori chiar 20 de metri, se legănau, așteptîndu-și acrobații, după cum pomenește letopisețul vremii, pîndindu-și victimele, după cum gîndeau debutanții...

Fiecare elev trebuia să îndeplinească, pe rînd, fie sarcina de „prinzător", agățat cu picioarele, cu cavitatea interioară, cu curbura unghiului genunchiului cu gamba, sau atunci cînd era cazul, prins numai cu labele picioarelor de cele două legături ale frînghiei cu bara metalică, lucioasă, a trapezului, alcătuind scaunul, fie pe cea de „om zburător".

Exercițiile erau destinate numai cutezătorilor și liceul militar nu concepea elev în afara acestei virtuți. Ele erau socotite chiar de maestru, de domnul profesor Negruți, ca fiind cele mai dificile, dintre cele mai primejdioase din cîte născocise gimnastica, pedagogia în materie, dar aveau menirea nu numai să sporească iscusința sportivă a elevilor ci să le formeze simțul proporției, spontaneitatea, convingerea curajului, după cum ele ajutau la dezvoltarea reflexelor și a unei desăvîrșite mobilități fizice, angajîndu-le, acelor tineri, de-a dreptul viața, puținii dar prețioși lor ani de aur...

*) Fragment din volumul „DIN NOU ACASĂ" (convorbiri cu savantul român Henri Coandă), de V. Firoiu, în curs de apariție la Editura Tineretului.

De 43 ori învingător prin K.O.

Rocky Marciano, care a cucerit meciul... electronic pentru desemnarea celui mai bun boxer de categorie grea din toate timpurile, a susținut în cariera sa 49 de meciuri (adevărate !), obținînd tot atîtea victorii, dintre care 43 prin k.o. El a devenit campion mondial la toate categoriile la 23 septembrie 1952, învingîndu-l prin k.o. în repriza a 13-a pe Joe Walcott. Marciano a abandonat boxul în 1956. Titlul rămas vacant a fost disputat de Floyd Patterson și Archie Moore, primul cîștigînd prin k.o. în repriza a 5-a

George Apostu la Grenoble

● *Nu este un sportiv, ci un tînăr sculptor român*
● *Contribuția sa la decorarea capitalei Olimpiadei albe*

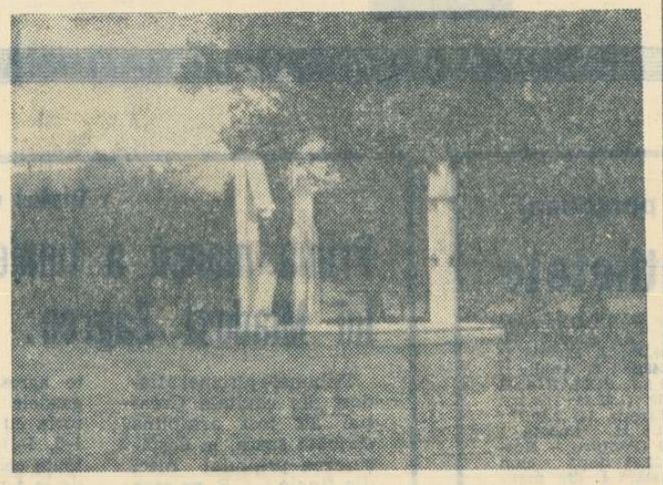

Invidios pe ambianța artistică pe care și-o prepară Ciudad de Mexico, orașul Grenoble nu a vrut să rămînă mai prejos. Inițiativa cea mai importantă în acest sens privește decorarea municipiului dauphinez cu opere de sculptură modernă menite să se integreze în viața orașului. În parcul central „Paul Mistral", în satul olimpic, pe căile de acces în oraș, a și apărut o „vegetație de piatră" destinată să înnobileze „capitala olimpică" cu titlul de „capitală a artei moderne". Pietrele tăiate, cioplite și fasonate sînt rezultatul simpozionului de sculptură — un fel de competiție în aer liber — la care au fost invitați doar cîțiva dintre cei mai talentați tineri artiști europeni.

Cu multă plăcere și cu nedisimulată mîndrie am primit vestea că printre cei chemați să contribuie la ornarea orașului olimpiadei albe se află și tînărul sculptor român George Apostu, moldovean de baștină, stabilit la București

L-am vizitat pe artist la atelierul său și am aflat că prezența sa în cetatea Jocurilor Olimpice de iarnă nu este lipsită de o anumită tangență cu viața sportivă. Luptător în anii studenției (se antrena în sala Facultății de drept), George Apostu păstrează un tors viril, de alură atletică, și mușchi vînjoși, indispensabili în dura muncă de sculptor în piatră sau în lemn.

Nu trebuie să tragem de aci falsa concluzie că operele sale au subiecte de sorginte sportivă. Sculpturile sale, implantate astăzi în parcul „Paul Mistral" din Grenoble, sînt — după înseși indicațiile comisiei de selecție — opere nonfigurative. Este vorba de o „trilogie" pe un soclu comun, plasată în parc, în fața noii primării și alături de patinoarul pentru probele de viteză.

Pentru că lucrările abstracte — oricît ar condensa energiile civilizației moderne — scapă înțelegerii noastre imediate, l-am rugat pe artist să ne explice simbolurile folosite și eventuala lor relație cu educația fizică.

— *Intrebarea nu e nouă. Mi-a fost pusă și la Grenoble Mă pasionează de multă vreme un ciclu prefigurînd dialogul tată-fiu. Pentru mine, paternitatea reprezintă perpetuarea demnității, transmiterea frumuseții umane de la o generație la alta. Vedeți, maternitatea implică o viziune senzuală, mai delicată, pe cînd raportul de la bărbat la bărbat se poate înfățișa în toată asprimea și virilitatea lui. Pentru această temă, piatra dăltuită brut, tăiată cu ciocanul pneumatic este ideală. Perspectiva lucrărilor mele pe verticală poate aminti de zborul îndrăzneț al lui Icar, dar poate să transfigureze și săritorii pe schiuri pe care-i vedeam la Grenoble antrenîndu-se vara pe trambulina de material plastic. Am lucrat două luni acolo și pot spune fără exagerare că o bucățică din inima mea va fi prezentă la Jocurile Olimpice de iarnă.*

George Apostu are dreptul chiar să fie mîndru de a expune perpetuu, într-un loc public, alături de celebrii sculptori Etienne Hajdu (de origină română) și Gilioli. Atunci cînd, în orele de repaus, la Grenoble, se vor plimba prin parc, Jean-Claude Killy și Marielle Goitschel, Zsuzsi Almasy, Boris Maiorov sau Karl Schranz, vor afla că o parte din deconectarea lor — prin senzații estetice — se datorește și unui tînăr sculptor român... *(vib)*.

Pentru fotbaliștii în devenire

— Pentru ca să fii spirt pe gazon, nu e nevoie să consumi alcool. Dimpotrivă...

— Ca să devii un mijlocaș de valoare, nu-i de ajuns să fii un jucător de mijloc.

— Nu pune tălpi. Riști să devii un cîrpaci (în fotbal).

— Învață să joci și cu stîngul. N-ai să fii niciodată acuzat de stîngăcie.

Grigore TOLOACĂ

Norocul echipei Hajduk

În timp ce numeroase echipe de fotbal din Iugoslavia și-au văzut efectivele mult slăbite, în urma plecării unor jucători de valoare la diferite cluburi din străinătate (în special din R. F. a Germaniei), Hajduk se află într-o situație privilegiată, lotul său întărindu-se.

Cum ?

Renumitul fotbalist bulgar Asparuhov s-a înscris la Academia Navală din Split, astfel că, pe toată durata studiilor, el va juca la Hajduk.

Celelalte echipe din Iugoslavia nu pot decît să regrete că în orașele respective nu există Academii Navale...

Convorbiri cu domnul Gore

CELE DOUĂ CATEGORII DE GOLURI

— **Unde ai fost domnule Gore ?**

— La Predeal.

— Pentru sporturi de iarnă ?

— Nu, pentru sporturi de vară. Am închiriat o cameră la „Carmen", m-am închis cinci zile la căldură și am glossat pe marginea fotbalului. Ce ne-a adus 1967 ? Ce ne pregătește 1968 ? Ce schimbări se produc și se vor mai naște în structura jocului ?... Nu te speria. Nu mi-am cheltuit ceasurile gîndirii nici în folosul sistemului 4—3—3, nici într-al măturătorului, nici într-o metodele de antrenament. Altceva mi-a ocupat preocupările. Alt fenomen : golurile.

— Atîta tot ?

— Oh, dac-ai ști cum au reușit golurile să-mi umple vacanța ! Studiind evoluția lor din ultimii ani am înscris pe caietele mele cîteva constatări demne, nădăjduiesc, de interes.

Dar, să fim sistematici : problema golurilor trebuie discutată pe puncte.

Aici dl. G. a deschis sertarul biroului, și scotind un caiet cu scoarțe albastre, a pornit să citească următoarele :

a) Reflectînd procesul de diviziune accelerată, dacă nu chiar vertiginoasă, care caracterizează contemporaneitatea (facultățile de fizico-matematici s-au împărțit în facultăți de fizică și facultăți de matematici, facultățile de fizică, la rîndu-le, se fragmentează în cîteva ramuri, meciurile de fotbal — în amicale și oficiale, antrenorii — în antrenori-șefi și antrenori-adjuncți etc.), golurile se împart în două categorii, fapt ce ne obligă la reevaluarea lor.

b) O primă categorie. Îți amintești de meciul Petrolul—Dinamo Zagreb din „Cupa orașelor tîrguri" ? Cea dintîi întîlnire, în Iugoslavia, 0—5. La Ploiești, în meciul al doilea petroliștii au jucat mai bine și înscriind cîteva goluri au învins. Ei și ? A fost o victorie fără succes. Eliminarea era, din pricina scorului de la Zagreb, consumată. Eficiența golurilor de la Ploiești — nulă. Am avut de-a face, așadar, cu niște goluri goale.

c) O a doua categorie. Exemplele tot din anul trecut care, vai, e-atît de prezent. Echipa R. D. Germane a venit la București... îți amintești ?

— Da, din păcate...

— ...a venit la București cu un singur gol avans... Și apărîndu-l a izbutit să-l păstreze. Calificarea, mai departe, în preliminariile olimpice. Cîteva zile mai tîrziu, Juventus din Torino aterizează, la rîndu-i, la București. Și tot cu un gol avans. Și iarăși apărîndu-l a reușit să-l păstreze. Calificare — mai departe în „Cupa campionilor europeni".

Un gol va să zică. Și-ntr-un caz și-n celălalt

Un sigur gol.

Dar ce plin...

TURNEUL

Într-o zi l-am găsit pe dl. G. foarte enervat. Citea în „Sportul" oarecari observații neplăcute la adresa turneului întreprins de selecționata noastră în Africa și America de Sud, la absența (ce-i drept, cam surprinzătoare în epoca tele-starului) de vești despre activitatea lotului, despre dispariția, o bună bucată de vreme, din raza noastră vizuală a grupului condus de Angelo Niculescu.

— Nu înțeleg, mormăi dl. G. aruncînd ziarul, această neînțelegere din partea gazetei.

Mai întîi, oricît de paradoxal ar suna remarca mea, Angelo nu-l un înger.

Pe urmă, cum de e cu putință să uiți că în timpul turneului african oamenii au fost ocupați pînă peste cap și n-au avut timp de telegrame ? Cum poți uita că, departe de a sta cu mîinile-n sîn sau a se plimba, oamenii au jucat, în cadrul turneului african un meci, la Kinshasa ? Un meci întreg, de 90 minute...

pt. conf.

AL. MIRODAN

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ION STOICEVICI, ANINA. „Care este vîrsta maximă pentru boxerii profesioniști de la „clasa juniori" ? Pot să aibă și 100 de ani! Aici nu este vorba de boxeri juniori, ci de categorii (clase) de greutate, ceva mai mici decît cele „clasice". Cum s-ar spune, un fel de... mini-jupuri pugilistice !

PIMON PICIRITA, COMUNA BĂNEASA. Meciul Sonny Liston — Henry Clark n-a mai avut loc. Mulți au crezut că Liston va fi un supercampion, judecînd după cele două K.O.-uri fulgerătoare, în prima repriză, din meciurile cu Floyd Patterson. În afara unui pumn cu care e bine să n-ai de-a face, Liston n-a mai avut însă nimic. Nu este de mirare că n-a figurat printre cei 16 boxeri care și-au disputat, pe calea electronicii, titlul de cel mai bun „greu" ai tuturor timpurilor. Am impresia că ați rămas singurul admirator al lui Liston...

N. CRISTESCU, CRAIOVA. Ați ghicit ceea ce o să vă răspundem : nicăieri, clasamentul golgeterilor nu se întocmește altfel decît... numărîndu-se golurile marcate. Dar, desigur, nu putem să nu ținem seama și de amendamentul dv. și anume că Oblemenco a jucat doar 4 etape în tur, înscriind 6 goluri, ceea ce dă un coeficient de 1,5 goluri de meci, mai bun, poate, decît cel ai lui Adam, Ionescu, Soo sau Voinea. Eu cred că ați fi reușit să faceți niște calcule care să-l scoată pe Oblemenco golgeter, chiar dacă n-ar fi jucat nici un meci. Te pui cu craiovenii și cu pasiunea lor pentru fotbal și pentru Oblemenco !

MARIN GHEORGHE BUZATU, BRAȘOV. Am răsfoit arhiva, așa cum ne-ați rugat. N-am întîlnit, la lupte greco-romane, categoria „fulg". Nu este exclus, totuși, ca, în urmă cu 40 de ani, să fi fost folosită această denumire. Cît privește cealaltă întrebare, răspunsul e precis : primele campionate mondiale de lupte greco-romane au avut loc în anul 1952.

DRAGOMIR POPA, BUCUREȘTI. Vă iau peste... rînd, pentru a rectifica o greșeală de tipar apărută în ziarul nostru de ieri : Petrolul a dat dezlegare lui Dridea II (Virgil) și nu lui Dridea... I (Mircea). Sper că le-a venit inima la loc ploieștenilor !

GH. BRANIȘTEANU, COMUNA PLOPENI. De ce se spune polo pe apă din moment ce nu mai există alt polo ? Ba există : polo călare. Cîndva, acest sport a figurat și în programul Jocurilor Olimpice.

VIOREL GROZA, SEVEȘ. — Teoretic, lucrurile sînt foarte simple : la șah, o mutare se consideră efectuată atunci cînd mîna a părăsit piesa. Dv. spuneți că ați găsit două regulamente care se contrazic în această privință. Regulamentele, nu cred ! Șahiștii însă au fiecare cîte un regulament propriu în această privință, ceea ce, firește, generează mari conflicte. Dar șahul, fără supărări și... împăcări, n-ar avea nici un haz ! Vă răspund și la celelalte întrebări : 2) Rocada se poate efectua în condițiile în care turnul trebuie să treacă peste un cîmp atacat. Interdicția este numai pentru rege. 3) Pionul, ajuns pe ultima linie, poate fi transformat în orice piesă (regină, cal, nebun, turn) aflătoare sau nu pe tablă în momentul acela, afară de rege.

IOAN GIUSCA, COMUNA MATEA. — Geta Pitică a abandonat de mai mult timp activitatea competițională la tenis de masă. În momentul de față ea este antrenoare.

IOAN LUCA, ARAD. — Vă mulțumesc pentru acei „mulți ani" pe care mi-i urați. Am și nevoie de ei, pentru a avea timp să vă răspund la atîtea întrebări! Cluburile respective sînt mult prea cunoscute pentru a fi nevoie și de adrese exacte. Credeți că există vre-un factor poștal în Spania care să nu știe unde e sediul lui Real Madrid ? Referitor la Iolanda Balaș, vă răspundem că ea a renunțat la activitatea competițională.

Ilustrații : **N. CLAUDIU**

SPORTIVI SUB CUPOLA ACADEMIEI

În legătură cu seria de articole purtînd titlul de mai sus, serie inaugurată în edițiile noastre duminicale, ne scrie *academicianul Tiberiu Popovici*, doctor docent în științe matematice, profesor la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj și director al Institutului de calcul al Filialei din Cluj a Academiei. *„Spre marele meu regret, în tinerețe nu am practicat sistematic nici un sport* — ne mărturisește academicianul clujean. *Bineînțeles, ca orice tînăr, pe vremea mea, cînd eram încă elev de liceu, am făcut și eu, ca toți ceilalți, puțin patinaj iarna, înot vara, și puțin fotbal atît vara cît și iarna... Viața mea de elev și de student a decurs sub semnul prea unilateral al studiului, neglijînd cam prea mult exercițiile fizice. În materie de «Olimpiadă» m-au atras mai ales întrecerile la rezolvări de probleme de matematică. Cu toate acestea, sînt de acord că OMUL MODERN TREBUIE SĂ-ȘI COMPLETEZE EDUCAȚIA ȘI CU SPORTUL... În orice caz, ați făcut din mine un cititor ocazional al «Sportului» și desigur voi urmări trecutele realizări sportive ale savanților noștri, care vor fi înregistrate de ziarul dv".*

CLIPE PLĂCUTE...

Ce face în aceste zile Teofil Codreanu, ambițiosul extrem stînga al echipei Rapid ? Firește, se antrenează în vederea returului, în care giuleștenii își pun mari speranțe.

Iată-l însă și în altă postură decît aceea de fotbalist, scoțîndu-l la plimbare, cu landoul, pe micul și dragul său Adrian, Sînt două luni de cînd Codreanu este tată. Figura sa strălucitoare de bucurie, vă spune cît de fericit este...

Text și foto : T. Roibu

Doi „țintași" de elită

Schiță umoristică de STJORDAL JERFALLA

Kentucky sărbătorii cu mare pompă succesul lui Murray la concursul trăgătorilor la țintă. Se bău mult în noaptea aceea și, în semn de bucurie, locuitorii orașului descărcară armele lor în toate direcțiile, fapt care dădu cam mult de furcă doctorilor și chiar antreprenorilor de pompe funebre...

În cele din urmă lucrurile se mai liniștiră și Murray, posesorul unei averi însemnate, anunță că se va retrage la „ranchul" său din Valea Cerbilor, în apropiere de Kentucky.

...Într-o bună zi ziarele și afișele dădură de veste că la circul din localitate va apare O'Connor, cel mai bun țintaș din lume, a cărui precizie îi pusese în umbră pe toți concurenții săi aducîndu-i o veritabilă colecție de medalii din felurite aliaje.

Murray zvîrli ziarul în capul valetului său, își aprinse o havană și dictă secretarei următoarea scrisoare :

„Domnule O'Connor, aș fi mai mult decît încîntat, dacă ați binevoi să vă scoateți oasele meu, în modesta mea căsuță din Valea Cerbilor. Elicopterul meu vă stă la dispoziție. Folosiți-l cu încredere. Murray".

Trei ore mai tîrziu, pasărea de aluminiu își rotea aripile deasupra ranchului, depunîndu-l pe pămînt pe celebrul țintaș. Murray îl aștepta cu trabucul între dinți. Cînd îl văzu scoase trabucul și rosti o scurtă alocuțiune de bun venit :

— **Salut în casa mea PE CEL DE AL DOILEA țintaș al lumii !**

2 — DOI „ȚINTAȘI" DE ELITA

— **Într-adevăr**, răspunse impasibil O'Connor, **cel mai bun țintaș al lumii, Clinton, a murit acum trei ani. El avea un „ochi" mai bun ca al meu !**

Murray mușcă furios din trabuc. Mănușa îi fusese aruncată ! Nimeni și nimic nu mai putea opri declanșarea teribilei întreceri. Îi conduse pe O'Connor în spațiosul hol al vilei sale. Pe o masă largă de mahon se aflau înșirate o mulțime de pistoale încărcate.

— **Vedeți colo tabloul „Atacul fortului Knox" ?**, spuse Murray musafirului său.

— **Desigur. E splendid.**

— **Ei bine, voi ținti ochiul căpitanului din stînga, jos de tot, lîngă ... pași.**

Zicînd acestea, Murray luă un pistol de pe masă, îl duse la ochi și după ce glonțul porni, nobilul căpitan din stînga jos, deplînse pierderea ochiului !

— **O. K.**, spuse O'Connor. **Eu voi ținti ochiul drept al căpitanului, de la 17 pași !** Trecu apoi, doi pași în spatele lui Murray, luă un alt pistol, trase și nobilul căpitan orbi.

— **Primul nasture de pe tunica colonelului**, zise Murray. **De la 17 pași.** Trase. Nasturele se transformă în pînză zdrențuită.

— **Al doilea nasture, de la 18 pași**, replică imperturbabil, O'Connor. Făcu un pas în spatele lui Murray și lovi nasturele în plin.

— **Vîrful săbiei colonelului, de la 19 pași!**, șuieră Murray.

— **Nara stîngă a colonelului, 20 de pași**, ripostă O'Connor. Pistoalele bubuiră pe rînd și viteazul colonel fu din nou grav rănit în două locuri ! Din fericire holul era spațios și încă o mulțime de lucruri care nu știau ce le așteaptă, se mai aflau pe acolo... Cei doi țintași reușiră să tragă pînă la o distanță de 42 de pași, nimicind cu precizie totul în jurul lor. Acum, combatanții nu mai aveau loc. Stăteau rezemați de perete și trăgeau mereu.

— **Ciocul lebedei din tapetul de pe perete lîngă comutator**, propuse Murray cu fruntea nădușită.

— **Punctul de pe „i" din Africa de pe harta din perete**, replică imperturbabil O'Connor.

— **Cinci gloanțe în Paris**, mîrîi Murray și cinci împușcături desființară de pe hartă unul din cele mai frumoase orașe ale lumii !

— **Zece în „Dar es Salaam"**, preciză O'Connor și muniția fu iarăși folosită în direcția respectivă.

După ce valeții, prevăzuți cu cămăși speciale de oțel, reușiră să le umple paharele cu whisky, cei doi trăgători continuară competiția cu forțe sporite... Veniră la rînd becurile. Ele căzură pînă la unul pe ... (nu mai aveau nevoie de lumină, ca ... întîlnească).

DOI „ȚINTAȘI" DE ELITA 3

Traseră în mucuriile luminărilor, în păianjenii din colțul holului, în mușteele de pe pereți, dar nu reușiră să se departajeze. „Barajul" continuă. Acum împușcau cu spatele, folosindu-se de o oglindă pe care o țineau în mîini... Murray trase printre propriile picioare ochind prin oglindă.

— **Butonul de la ușa de intrare**, anunță el triumfător. Două secunde mai tîrziu intră cameristul.

— **Domnul a sunat ?** întrebă el.

— **Da, confirmă Murray. Adu muniție și încarcă din nou armele !**

Cameristul execută dispoziția primită apoi o șterse la adăpost în pivniță de unde nu mai ieși pînă a doua zi.

Cei doi concurenți reluară lupta cu sporită înverșunare. În scurt timp nu mai exista nici o țintă prin apropiere !

— **Întindeți mîna pe perete**, spuse Murray, retrăgîndu-se în cealaltă parte a holului. **Doi milimetri lîngă unghia mică**, semnalizează el. Și trase. O'Connor își luă revanșa împușcîndu-i lui Murray — un cioc de creion din mînă. Urmară la rînd țigări aprinse și monezi împușcate în aer. Aruncară în aer scobitori, pioneze și boabe de orez. Le împușcară pe toate. Dar și acest repertoriu se epuiză !

— **Tocul pantofului d-tale sting**, propuse, gîfîind, Murray.

— **Dreptul**, zise O'Connor.

Traseră și, bineînțeles, nimeriră perfect !

— **Negul de pe mîna d-tale stîngă**, alese Murray.

— **Șuvița de păr care flfîie pe lîngă tîmpla dumitale**, replică O'Connor.

Nimeni nu mai avea răgazul să gîndească. După trei minute cei doi aprigi bărbați singerau ușor, dar rănile nu erau periculoase !... În sfîrșit, Murray chibzui timp de trei minute și veni cu ideea pe care o socotea decisivă pentru desemnarea învingătorului !

— **Stăm spate-n spate la o distanță de 40 de metri, pe întuneric și tragem peste umăr. Cine-l nimerește pe celălalt în cotul sting, a cîștigat !**

...Amîndoi zăceau acum la spitalul din Kentucky într-o confortabilă „rezervă", în paturi alăturate. Cînd își reveniră din inconștiență, o văzură pe sora Elisabeth intrînd în cameră.

— Superbă, șopti O'Connor.

— **50 de pași !**, spuse Murray.

— **51 de pași !**, ripostă O'Connor.

Sora Elisabeth avea o aluniță exact la mijlocul bărbiei...

Traducere și adaptare
George MIHALACHE